

Ὁ κ. Ρήγας Γκόλφης εἶναι ὁ ποιητὴς τῶν δυνατῶν αἰσθημάτων. Καθεὶ ποῦ τὸν ἀγγίζει καὶ τοῦ μιλά στὴν ψυχὴ, τὸν ἐσθλαίνει κατὰ ἓνα τρόπο, πολὺ δυνατῶ. Οἱ αἰσθήσεις του εἶναι πολὺ ζωνθεὲς καὶ οὐ διαρκῆ ἐπερένταση. Φύση, ζωὴ, γυναῖκα, δὲν τοῦ φέρουν τίς ἡρεμες, ψυχικὲς συγκινήσεις καὶ τὰ ἐλαφρὰ ἀνατριχίσματα τοῦ κοσμοῦ. Ὅταν σταματήσει μπροστὶ σὲ κάτι, ἡ ψυχὴ του ἀναστατώνεται ἀπὸ τὴν ἐντύπωση καὶ τὸ κομμὶ του ἀναταράσσεται δυνατὰ. Μῦθο ποῦ αὐτὴς δουλειᾶς του τὰ χωρτὰ σκν-μένους» βρῖσκται ἀδιάκοπα, ὡς τόσο τὸ μυαλό του ποθεῖ τὰ ψηλά πετάματα, τίς δυνατὲς ζωτικὲς συγκινήσεις :

«Ἡ κάθε ἀπόκτη αἰσθησι βυθιά με παραδέρνει...
Νὰ μ' ἀναρπάξει ὁ ἀνεμος, ψηλά, μάταια ποθεῖ...»

Ἀκόμα ἓνα ἀπ' τὰ χαρακτηριστικά του : Ξαίρει καὶ συνταιριάζει τὴν ἐξωτερικὴ παράσταση, τὴ μετρική, τὴ μουσικὴ τοῦ στίχου του, με τὴν ἐσωτερικότητα τοῦ τραγουδιοῦ του. Ἀπὸ τὰ σπάνια χαρίσματα σιὸς ποιητῆς. Οἱ διάφορες ἐντυπώσεις του, οἱ συγκινήσεις του βρῖσκουν τὴν ἀνάλογη ἐκφραση. Ὅταν κλαίει τὸν ἑαυτὸ του :

«Πόθος κανεῖς δὲν ἄγγιξε τὴν ὑπαρξή μου ἐμέ,
τὰ πάντα εἶναι σθημένα,
καὶ μίτ' ἐοῦ, ὦ ἐρωτικέ, θαυύτατε κρημέ,
μοῦ λύγισες τὰ φρένα».

ἢ διαπ περιγράφει τὸ γλιγόρο χορὸ τῆς «Ρωσοίδας Χορεύτρας» :

«Βορριανὴ χορεύτρα,
δαίμονα, γητεύτρα —
στὴν ψυχὴ μου ἀπλώσου
μ' ὅλο τὸ ρυθμό σου...»,

Ξαίρει πάντα νὰ μᾶς δίνει τὴν κατάλληλὴ ἐντύπωση. Κοντὰ στ' ἄλλα, ὁ ποιητὴς τῶν «Ὑμνων» ξαίρει καλὰ νὰ δουλέψει τὸ στίχο του. Ὁ Πούλλαβός του καὶ ὁ Πάφλαβος του Ἰσούλαβος («Ἀπτική»), ποὺ ἔχει κάποτε τὴ χάρη καὶ τὸ λύγισμα τοῦ δημοτικοῦ μας τραγουδιοῦ, καλὰ δουλεμένοι. Ὁ ποιητὴς του φαίνεται πολὺ σὲ μετρικὰ μελετημένος.

Πρὶν νὰ τελειώσω θάθελα δυὸ λόγια σιερὰ ἀκόμα νὰ πῶ γὰ τὴν ποιητικὴν του αὐτὴ κοινωνικὴ διάθεση. Εἶναι τόσο σπάνιο τὸ φαινόμενο στὴν παραγωγή μας τὴν πνευματικὴ, ποῦ πρέπει πολὺ νὰ τὸ προσέξουμε. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φιλόλογοι-τες μας δὲν καταδέχονται νὰ κατεβοῦνε κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφά τους καὶ γι' αὐτοὺς ἡ σοσιαλιστικὴ καὶ ἐργατικὴ κίνησι εἶναι πρᾶγμα σιεδὸν τιποτένιο — ἡ πόησή μας ἀκόμα τρέχει ἀουνείδητα πίσω ἀπὸ τὴν ἀστική εἰδωλα — καὶ πολὺ ἀπώμακο ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς «Ὑψηλῆς ποιήσεως» ! Γι' αὐτὸ καὶ οὐ μᾶς, τοὺς προλετάριους τῆς σκέψης, τὸ κοινωνικὸ τραγοῦδι τοῦ κ. Ρήγα Γκόλφης πολὺ μᾶς σταματᾷ. Νὰ ἐχρηθοῦμε μόνο ὁ ποιητὴς μας νὰ μᾶς δώσει ἀκόμα δυνατώτερους καὶ ἀξιώτερους καρπούς.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕΙΣ

«Ἐλα, ὦ δέομαι σου, ἔλα,
κροῦσε τὴν περτα μου τὴ σκεβρωμένη,
κροῦσ' τὴν ν' ἀνοίγεται νὰ μποῦν τὰ Νιάτα,
τὰ Νιάτα ποῦ τᾶποζήτω καὶ ποῦ τὰ τρέμω...
Ἀπ' τὸ «τραγοῦδι τῆς Ἰλντας»
(«Πλάτ' σὴν Ἀγάπη»)

Καὶ οὐ γυρέβω μέσα στὰ δέντρα
Καὶ οὐ γυρέβω μέσα στὰ δάση
Κλαίγω μονάχος μου,
Σὲ ποῦχω χάσει.
Καὶ οὐ γυρέβω πρῶτ' καὶ βράδι,
Ποθεῖ τὸ μάγο σου πάλι τὸ χᾶδι,
Ποθεῖ δυὸ μάτια ποῦ τᾶχω χάσει,
Γέρω μου νύχτα, μαῦρο σκοτάδι,
Ποῦ μοῦ σκεπάζει καὶ τὴν ψυχὴ.
Ἐλα κοντὰ μου.
Δὲς πῶς σὲ κρᾶζω...
Νὰ μοῦ χαρίσεις πάλι ζωὴ,
Νὰ μοῦ χαρίσεις πάλι τὰ χᾶδια,
Νὰ μοῦ χαρίσεις καὶ τὰ φιλιὰ σου.
Ἐλα στὰ μαῦρα σου, τὰ δυὸ σου μάτια
Νὰ βρῶ τὸ ἄρο μου, ποῦχει σθητεῖ...
Γέρω μου νύχτα ! μαῦρα σκοτάδια,
Μοῦ τρικυμίζουν τὴ συλλογὴ.
Ἐλα, κουράστηκα
Πὰ νὰ σὲ κρᾶζω.
Δὲς, τὸ καλύδι, μᾶς καρτερεῖ...
Καὶ οὐ γυρέβω μέσα στὰ δάση,
Καὶ οὐ γυρέβω μέσ στὰ νερά.
Γυρέβω σένα ποῦ σέχω χάσει,
Καὶ οὐ γυρέβω γύρω, παντοῦ,
Ὅπου πηγαίναμε μαζί κ' οἱ δυὸ μας,
Στὸ ἔργο καὶ ἀραχλο τὸ ξοχικό μας...
Ἀχ, σὲ γυρέβω καὶ ὅπου σιανῶ...
Νὰ γείρω πάλι λίγο κοντὰ σου,
Στὴν ἀγκαλιά σου...
Φωνάζω ἀδιάκοπα μέσα στὰ δάση,
Σὰ μαῦρος γκιώνης παντοῦ γυρῶ.
Δὲς με, κουράστηκα νὰ σὲ γυρέβω.
Δὲς πῶς ἐγίνηκα νὰ σὲ ζητῶ.
Ἐλα, γὰ λίγο νὰ μοῦ χαρίσεις
Τὸ χᾶδι κείνο ποῦ λαχταρῶ,
Ἐλα γὰ λίγο στὴν ἐρημιὰ μου,
Τὴν ἡσυχία μου πάλι νὰ βρῶ.
Ἀχ, σὲ γυρέβω καὶ οὐ φωνάζω
Μέσα στὰ γυρέβω, μέσ στὸ θυδὸ,
Καὶ μ' ἀπαντάει, σὶδ σπάρραγμα μου,
Ἀργά, θλιμένα, κάποια ἡχώ...

Χloc

ΑΝΤΡΕΑΣ ΛΟΤΖΟΣ

